

Nummer van het vonnis: 2517
 Nummer van het parket: BG.66.L4.3241-08 FL
 Nummer van het repertorium: 2644

DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE, vijftiende kamer, zetelend in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken.

In de zaak ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie bij wie zich voegde als burgerlijke partij ter zitting van 14 september 2010 met een eis gericht tegen beide beklaagden:

DE GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR, bevoegd voor het grondgebied van de provincie West-Vlaanderen, met kantoor gevestigd te 8000 Brugge, Werkhuisstraat, 9

vertegenwoordigd door meester loco meester
 advocaat te Gent;

tegen:

1. op
 geboren te op
 gepensioneerde, wonende te

- bijgestaan door meester advocaat te

2. ondernemingsnummer
 gevestigd te met als
lasthebber ad hoc meester advocaat met kantoor
te

- lasthebber ad hoc meester in persoon

beklaagd om:
 te in 2008, doch voor 23 mei 2008

DE EERSTE EN DE TWEDE :

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99,1-1, 146-1°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999), zoals laatst gewijzigd bij Decreet van 27.03.2009 (B.S. 15.05.2009) tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, en zoals thans gecoördineerd als Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bij Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 (B.S. 20.08.2009) houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening, en bij inbreuk op art. 4.2.1.c) en art. 6.1.1. alinea 1-1° van deze Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

OPSCHORTING

zonder stedenbouwkundige vergunning, een landelijke woning grotendeels te hebben gesloopt,

- ligging : te
- kadaster:Gemeente
- oppervlakte : 18 are
- eigenaars :
- vruchtgebruiker :

geboren te op
 gepensioneerde, wonende te

naakte eigenaar :

ondernemingsnummer

gevestigd te

;

Gezien de dagvaarding aan de beklaagden betekend;

Gezien de stukken van de bundel;

Gelet op het tussenvonniss van deze Rechtbank en kamer d.d. 25 mei 2010;

Gelet op de vordering van de burgerlijke partij;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de beklaagden in hun antwoorden en verdediging;

De behandeling van de zaak en de debatten hadden plaats in openbare terechtzitting.

OP STRAFGEBIED

Op 23.05.2008 wordt door de lokale politie vastgesteld dat te perceel gekend bij het kadaster onder een woning wordt verbouwd zonder te beschikken over een stedenbouwkundige vergunning.

Meer bepaald wordt vastgesteld dat de dakbedekking werd afgenomen, de zijtopgevels deels werden uitgehaald en onderstut, de ramen en deuren werden verwijderd en de vloer werd uitgegraven.

Met betrekking tot voormelde woning werd een bouwaanvraag ingediend op 09.12.2005 voor het 'herbouwen van een woning'.

Op 02.02.2007 werd de aanvraag geweigerd door het college van burgemeester en schepenen.

Het hoger beroep tegen voormelde beslissing werd door de Bestendige Deputatie afgewezen als ongegrond op 11.10.2007.

Op 04.06.2010 wordt een bouwaanvraag ingediend ter regularisatie voor het verbouwen van een woning.

Op 11.10.2010 wordt de aanvraag geweigerd door het college van burgemeester en schepenen.

Het hoger beroep tegen voormelde beslissing wordt door de Bestendige Deputatie afgewezen als ongegrond op 17.02.2011.

1. Bij decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid werden onder meer de artikelen 99 en 146 Stedenbouwdecreet gewijzigd (B.S. 15 mei 2009). Krachtens artikel 112 van het decreet is dit in werking getreden op 1 september 2009.

In uitvoering van artikel 110 van het aanpassings- en aanvullingsdecreet werden de diverse wijzigingen aan het Stedenbouwdecreet 1999 gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening (B.S. 20 augustus 2009). Deze coördinatie draagt als opschrift: "Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening" (hierna VCRO genoemd). Dit gecoördineerd decreet is in werking getreden op 1 september 2009.

De in de tenlastelegging ten laste gelegde werken en handelingen maken sinds 1 september 2009 een inbreuk uit op artikel 4.2.1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1° en 3°, 6.1.2, 6.1.3 en 6.1.41 VCRO.

2. Gelet op de gegevens van het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter terechtzitting is de tenlastelegging bewezen in hoofde van de beide beklaagden.

Op geen enkel ogenblik beschikten de beklaagden over een niet geschorste vergunning voor de uitgevoerde werken.

3. De decreten bevatten geen aanduiding van het moreel element, zodat het bewust en vrijwillig handelen volstaat. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklaagden moet worden aangezien, nu zij het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig maken.

De uitgevoerde werken betreffen geen instandhoudings- of onderhoudswerken doch vergunningsplichtige stabiliteitswerken.

De 'noodtoestand' en/of 'overmacht' wordt tegengesproken door de vaststelling dd. 29.01.2007 van

dat "de stabiliteit van het gebouw nooit in het gedrang werd gebracht", waarnaar ook wordt verwezen door de Bestendige Deputatie in haar beslissing dd. 11.10.2007.

De beklaagden handelden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan.

4. Een rechtspersoon is strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Wanneer de rechtspersoon verantwoordelijk gesteld wordt uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, kan enkel degene die de zwaarste fout heeft begaan worden veroordeeld. Cumulatie in de vervolging en veroordeling van de rechtspersoon en de natuurlijke persoon is evenwel mogelijk indien de geïdentificeerde natuurlijke persoon de fout wetens en willens heeft gepleegd.

De feiten werden wetens en willens gepleegd voor rekening van de tweede beklaagde; er is sprake van een eigen strafrechtelijke fout van de rechtspersoon, nl. door het gebrek aan zorg voor naleving van stedenbouwkundige regels binnen de rechtspersoon. De eerste beklaagde stond als voorzitter van de Raad van Bestuur in voor de dagelijkse werking van de rechtspersoon en besliste tot het plegen van de feiten.

De tenlastelegging dient de beide beklaagden te worden toegerekend en is hen verwijtbaar.

5. Gelet op de ver gevorderde leeftijd van de eerste beklaagde en zijn blanco strafverleden, is de rechtbank van oordeel dat op zijn vraag tot opschorting van de uitspraak van veroordeling kan worden ingegaan zoals hiernabepaald.

Een veroordeling tot een geldboete, zoals hiernabepaald, zal geen maatschappelijke declassering van de tweede beklaagde meebrengen en geen reclassering in het gedrang brengen. De rechtbank gaat daarom niet in op de in ondergeschikte orde gestelde vraag van de tweede beklaagde tot opschorting van de uitspraak van veroordeling.

Een geldboete van 500 euro voor de tweede beklaagde, te vermeerderen met de opdecimen, maakt een passende bestraffing uit, noodzakelijk om de tweede beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften dient te houden.

De herstellvordering

Bij brief aan het parket van 19 maart 2009 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering ingeleid. Zij strekt tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, meer bepaald het afbreken van de woning en bergingen (inclusief vloerplaat en fundamente), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

Het bewezen misdrijf bestaat in het verrichten van handelingen in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemming.

De motieven van de herstellvordering, zoals weergegeven op blz. 3 en 4 van de herstellvordering, impliceren dat de uitvoering van bouw- en aanpassingswerken of het opleggen van de betaling van een meerwaarde niet kennelijk volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen (artikel 6.1.41, 1°, a) en b) VCRO), zodat het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand kan gevorderd worden. De motivering laat voldoende toe uit te maken of de vordering uitsluitend steunt op motieven die de goede ruimtelijke ordening betreffen en op een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die niet kennelijk onredelijk is.

Artikel 149 § 1, eerste lid Stedenbouwdecreet 1999 bepaalde: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meeraarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)" . Sinds 1 september 2009 bepaalt artikel 6.1.41 § 1 VCRO hetzelfde.

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechtbank geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechtbank dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient de rechtbank na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort de rechtbank niet toe de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

De rechtbank is van oordeel dat in acht genomen de voldoende motieven die aan de herstellvordering ten grondslag liggen, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur wijst ondermeer concreet op het volgende:

- De overtreding is gelegen in agrarisch gebied, bestemd voor de landbouw in de ruime zin;
- Het gaat om het verbouwen van een zonevreemde woning geprangd tussen twee landbouwbedrijven;
- Het is niet verantwoord om een woning in te planten op resp. 8 meter en 16 meter van een varkensstal;
- De woning situeert zich op een relatief smal stuk grond tussen twee varkenskwekerijen;
- De functie wonen en varkenskwekerij zijn duidelijk strijdig met elkaar;
- Deze conflicterende situatie blijkt uit het feit dat de bouwheer bezwaar indiende bij aanvragen voor milieuvergunningen van de varkenskwekerijen;
- Een verweving van beide functies op deze locatie getuigt duidelijk niet van goede ruimtelijke ordening;
- Gezien de concentratie van landbouw dient deze hier verder volwaardig ontwikkeld te kunnen worden;
- Het verbouwen en/of verbouwen van de zonevreemde woning geeft het perceel een residentiële karakter en deze residentiële functie zal hinderlijk zijn voor de aanpalende bedrijven (twee varkenskwekerijen) bij het verkrijgen van een milieuvergunning;
- Het inplanten van een (ver)nieuw(d)e woning in de smalle strook van 30 meter tussen de aanpalende bedrijven getuigt niet van een goede ruimtelijke ordening en brengt de agrarische dynamiek in het gedrang.

Weliswaar voldeed de zonevreemde woning op het ogenblik van de eerste vergunningsaanvraag tot herbouwen aan de voorwaarden van artikel 4.4.10 VCRO, waaronder de vereiste van niet-verkrotting (cfr. beslissingen dd. 11.10.2007 en 17.02.2011 Bestendige Deputatie) doch dit belet niet dat, omwille van motieven van goede ruimtelijke ordening zowel de aanvraag tot herbouwen als de aanvraag tot verbouwen door de Bestendige Deputatie werden geweigerd, zodat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur terecht aan zijn motieven toevoegt dat het bouwtechnisch en juridisch niet meer haalbaar is om na het ongedaan maken van de inbreuk met de restanten iets aan te vangen zodat geopteerd wordt voor totale sloop.

De rechtbank ziet geen redenen om de vordering tot herstel van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zonder gevolg te laten. Het staat niet aan de rechtbank zich voor de keuze van de herstelmaatregel in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheden door een andere herstelmaatregel op te leggen.

De stedenbouwkundig inspecteur vordert gemachtigd te worden tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak en de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

De beklaagden hebben al voldoende tijd gekregen om vrijwillig het herstel uit te voeren, wat zij nalieten, zodat terecht de verbeurte van een dwangsom wordt gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel.

De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de volgende artikelen door de Voorzitter aangeduid:

100 van het Strafwetboek;
 1382, 1383 van het Burgerlijk Wetboek;
 367 van het Wetboek van Strafvordering;
 44 en 45 van het Strafwetboek;
 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;
 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194, 195 van het Wetboek van Strafvordering;
 91 lid 2 van het Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd;
 148 van het Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd; ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S. 16 februari 2011);
 28 en 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen, zoals gewijzigd;
 1 van de Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, zoals gewijzigd;
 2, 4 en 9 van de Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
 1, 3, 5, 6 en 13 Wet 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie;
 en de hiervoor vermelde artikelen.

DE RECHTBANK,

Rechtdoende op tegenspraak.

Verklaart de feiten onder de tenlastelegging lastens eerste beklaagde bewezen.

Gelast in hoofde van eerste beklaagde de OPSCHORTING van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van EEN JAAR.

Verklaart de feiten onder de tenlastelegging lastens tweede beklaagde bewezen.

Wijst het verzoek van tweede beklaagde tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling af als ongegrond.

Veroordeelt tweede beklaagde tot een geldboete van VIJFHONDERD EURO.

Veroordeelt beklaagden tot het betalen van:

- elk de helft van de gedingskosten, in hun geheel begroot op 103,80 euro, hetzij elk 51,90 euro;
- elk een vergoeding van 31,28 euro.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd bij de wetten van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992, 24 december 1993, 26 juni 2000 en 7 februari 2003 voormelde geldboete met vijfenveertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht op 2.750,00 euro.

Verplicht de tweede beklaagde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van 25 EUR + 45 opdecimen = 137,50 EUR te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt de beklaagden over te gaan tot het herstel van de plaats te kadastraal gekend onder gemeente

in de

oorspronkelijke toestand door het afbreken van de woning en bergingen (inclusief vloerplaat en fundamente), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein, binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen de voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van

van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van 125 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan voor wat betreft de gebeurlijke vorderingen van niet-vergoede schadelijders, gezien de zaak wat dit betreft niet in staat is (artikel 4 van de Wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, gewijzigd door artikel 2 van de Wet van 13 april 2005).

Alles wat voorafgaat werd, overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen, in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van achttien oktober tweeduizend en elf,

waar zetelden:

alleenrechtsprekend rechter;

substituut-procureur des Konings bij de Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, bij beslissing dd. 12 oktober 2009 van de procureur-generaal bij het Hof van beroep te Gent opdracht gegeven om het ambt van openbaar ministerie tijdelijk uit te oefenen bij het parket van de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge;

griffier.